

[Holger Eriksen.]

formålet med det fremsatte forslag, at man skulle animere til et større forbrug i stedet for at formindske det.

I øvrigt gælder det som hovedregel for præmiering af opsparing, at man ikke har mindste garanti for, at den i virkeligheden fremmer opsparingen. Premieringen må snarere ses som en gave til dem, der i forvejen ville spare, eller som i forvejen har foretaget en opsparing. I den retning går også resultatet af de undersøgelser, som er foretaget i Vesttyskland.

Jeg hørte med en vis interesse, at det ærede medlem hr. Iver Poulsen gjorde sig til talsmand for, at man skulle indføre en forbrugsskat, og jeg må sige, at jeg med visse forbehold er enig med det ærede medlem, ikke på den måde, at alle skatter skulle tages som en forbrugsskat, men jeg ville finde det mere rimeligt, at man i stedet for at give gaver til dem, der sparer op, gennemførte en straffeforanstaltning for dem, der havde for stort et forbrug, men naturligvis under den forudsætning, at de, der ikke har mere end lige til det nødvendige, selvfølgelig ikke skulle foretage en opsparing, og at det beløb, som man forlangte de enkelte skulle opspare, skulle være stærkt progressivt i forhold til deres indtægt.

Men der er mange andre og i og for sig uvedkommende ting, der er hæftet på dette forlig. Der er f. eks. overtagelsen af landbrugets ejendomsskatter til amterne. Man har yndet at fremstille det, som om skatterne til amterne var en særbeskatning, som man lagde på dem, der boede ude på landet. Det er aldeles ikke tilfældet. De skatter, som beboerne i landdistrikterne udreder til amt og kommune, er ikke større end de skatter, som byboerne må betale i ren kommuneskat, snarere er de mindre, fordi byerne ofte har påtaget sig opgaver, som landkommunerne ikke kan eller ikke vil løse. For så vidt er det irrationelt at fritage landbrugerne eller en gruppe af borgere på landet for deres kommunale skatter og til gengæld lade andre betale dem. Men dernæst må man holde sig for øje, at grundskatter er at betragte som en samfundsprioritet i den danske jord. Hvis man ophæver dem, så får de nuværende skødehavere en øjeblikkelig gevinst, idet lettel-

sen kan kapitaliseres og give sig udslag i en højere pris, der til gengæld vil medføre, at køberen får en tilsvarende større gæld. Man har drevet en samfundsprioritet ud af ejendommen, og man har indsat en privatkapitalistisk prioritet i stedet for. Det nye slægtled bliver derved rent faktisk stillet dårligere end dem, der i øjeblikket sidder i ejendommen, og her er der grund til at spørge, om tiden er inde til kunstigt at fremskaffe endnu højere priser for landbrugsejendomme end dem, vi har nu.

I min tale ved første behandling kunne jeg på grundlag af Statistiske Efterretninger oplyse, at handelsprisen for landbrugsejendomme på 12 tdr. hartkorn var steget med 12 000 kr. pr. tønde hartkorn i løbet af 9 kvartaler eller for en sådan ejendom med ca. 150 000 kr. Det var dog en post. Siden foreligger der oplysninger fra samme kilde om, at priserne for landbrugsejendomme i gennemsnit er steget med 8 pct. i løbet af de første 3 kvartaler i 1961. Stigningen var betydelig mindre for ejendomme under 1 td. hartkorn, og ikke engang for ejendomme på 1-12 tdr. hartkorn var man nået op på gennemsnitstallet. Det vil altså sige, at der for de større ejendomme må være sket en stigning på 12-15 pct. i løbet af de 3 kvartaler.

Er det egentlig nødvendigt at fremme denne udvikling? Jeg ved naturligvis, at det kan danne grundlag for nye krav om forhøjede priser på hjemmemarkedet, priser, der vil påvirke lønningerne og forringe industriens konkurrencemuligheder, men derved kommer man ind i en cirkel, der er endnu mere ond end den, man tidligere talte så meget om. Ville man endelig imødekomme det fra ethvert synspunkt efter min mening usaglige krav, som der her er tale om, så kunne man dog i det mindste have gjort en undtagelse, nemlig med hensyn til de landbrugsejendomme, der ejes af folk, der har et andet hovederhverv. Det bliver jo mere og mere almindeligt, at rige byboere opkøber større landejendomme dels som hobby, dels i tillid til, at en fortsat prisstigning vil gøre det til en fin pengeanbringelse, hvor fortjenesten ved et senere salg er skattefri. Jordlovsudvalgets medlemmer kan fortælle om adskillige landkommuner på Sjælland, hvor flertallet af ejendommene er i byboeres hænder. Ville det ikke have